

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudkyně JUDr. Janou Kábrtovou ve věci žalobkyně **A. M.**, nar. X, bytem X, zast. Mgr. Ing. Daliborem Jandurou, advokátem AK se sídlem v Hradci Králové, Dlouhá 103, proti žalované **České správě sociálního zabezpečení se sídlem v Praze 5**, Křížová 25, o žalobě proti rozhodnutí žalované o námitkách ze dne 10. 10. 2014, čj. X, **t a k t o :**

- I. **Rozhodnutí žalované o námitkách ze dne 10. 10. 2014, čj. X a rozhodnutí žalované ze dne 21. 5. 2014, čj. X se zrušují a věc se vrací žalované k dalšímu řízení.**
- II. **Žalovaná je povinna zaplatit žalobkyni k rukám zástupce náklady řízení v částce 13.552,- Kč, a to do 30-ti dnů od právní moci rozsudku.**
- III. **Žalovaná je povinna zaplatit České republice na účet Krajského soudu v Hradci Králové X, variabilní symbol X částku svědečného ve výši 1.587,- Kč, a to do 30-ti dnů od právní moci rozsudku.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalovaná Česká správa sociálního zabezpečení v Praze vydala dne 10. 10. 2014 rozhodnutí o námitkách, kterým žalobkyni přiznala dle § 29 odst. 1 zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění (dále jen ZDP) od 16. 6. 2012 starobní důchod ve výši 4.233,- Kč měsíčně, uvedla, že od ledna 2013 činí dle vyhlášky Ministerstva práce a sociálních věcí č. 324/2012 Sb. výše starobního důchodu částku

4.311,- Kč měsíčně a od ledna 2014 dle vyhlášky téhož č. 296/2013 Sb. pak částku 4.329,- Kč měsíčně. Dalším výrokem pak s odkazem na § 54 odst. 2 ZDP přiznala výplatu dávky od 1. 4. 2014.

Žalobkyně v žalobě namítala, že přiznaná částka starobního důchodu nepokrývá ani její náklady na měsíční zálohy elektřiny, které činí 4.130,- Kč, nezbyvá jí nic na nezbytnou obživu a další výdaje na bydlení. V rámci řízení o námitkách bylo zjištěno, že žalobkyně uvedla v žádosti o starobní důchod, že byla v období 1. 6. 1985 – 31. 7. 1993 zaměstnána u organizace „X“, a v období 1. 7. 1995 – 8. 6. 1997 u organizace „K. M.“. V evidenci ČSSZ se nenacházely evidenční listy důchodového zabezpečení na tyto doby, žalobkyně byla vyzvána k zaslání dokladů, které by potvrzovaly tato její dvě zaměstnání. Žalobkyně žalované zaslala potvrzení organizace Archipo s.r.o. z 13. 8. 2014, podle něhož žalobkyně pracovala v podniku Pragocar Praha od 1. 6. 1985 do 30. 3. 1990, kdy odešla na mateřskou dovolenou do 31. 7. 1993, mzdové listy ani evidenční list však tato společnost nemá k dispozici. Žalovaná se tedy poté obrátila na Pražskou správu sociálního zabezpečení s žádostí o provedení rekonstrukce evidenčního listu důchodového zabezpečení a v tomto dokumentu následně je doba zaměstnání žalobkyně od 1. 6. 1985 do 31. 7. 1993 hodnocena jako vyloučená doba s ohledem na nedohledání hrubých výdělků a mateřskou dovolenou žalobkyně. S přihlédnutím k doložené době zaměstnání žalobkyně a splnění podmínky potřebné doby pojištění již ke dni dosažení jejího důchodového věku ji žalovaná požádala o vyjádření, zda trvá na datu přiznání starobního důchodu od 23. 10. 2013, či zda žádá o jeho přiznání již od 16. 6. 2012. Žalobkyně požádala o přiznání dávky od data 16. 6. 2012. V rozhodnutí žalované o námitkách žalobkyně spatřuje jednak nesprávně stanovenou výši přiznaného starobního důchodu, nezákonnost spatřuje v nesprávném zhodnocení předložených podkladů a interpretaci dob, které byly dobami s konstatovanou výší příjmů, jako dob vyloučených, dále pak nedošlo k navýšení procentní výměry starobního důchodu dle § 34 odst. 2 ZDP za každých 90 kalendářních dnů výdělečné činnosti o 1,5 % výpočtového základu. V neposlední řadě má žalobkyně za to, že žalovaná nepoužila správný postup, když nevyužila zákonem stanovené minimální mzdy v případech prokazaného zaměstnání a nezjištěné výše příjmu. Vzhledem na ust. § 18 odst. 4 ZDP, dle něhož se do rozhodného období nezahrnují kalendářní roky před r. 1986, odůvodňuje žalobkyně pouze okolnosti, vzniklé po tomto období.

- Z osobního listu důchodového pojištění (dále jen OLDP) žalobkyně plyne, že žalovaná posoudila období 1. 1. 1986 – 3. 1. 1994 jako období tzv. vyloučené doby s ohledem na nedohledání hrubých výdělků a mateřskou dovolenou žalobkyně, žalobkyně však v řízení I. stupně dokázala svůj nárok na zohlednění této doby pracovní smlouvou mezi ní a DP hl. m. Prahy Pragocar ze dne 31. 5. 1985, kterou uzavřela pod svým dívčím příjmením L., jakož i platebním výměrem ze dne 1. 6. 1985 na částku 1.850,- Kč, stejně jako výjimkou ředitele podniku při zařazení TH pracovníků po zavedení RPMS z 1. 6. 1985. Doložila též dokument o osobním ohodnocení ve výši 210,- Kč měsíčně ze dne 14. 3. 1986, stejně jako dodatek k pracovní smlouvě – úprava základního platu ze dne 4. 5. 1987, stanovící její plat ve výši 2.250,- Kč měsíčně s účinností od 1. 5. 1987. Rovněž pak i dokument o přeložení – změně funkce z 15. 4. 1987. Připojen je pak i popis pracovní funkce z 1. 4. 1988 a potvrzení při změně zaměstnání – zápočtový list z 26. 7. 1993. Protože není důkazu opaku, je potřebné vycházet z toho, že žalobkyně měla v daných

obdobích příjmy nejméně ve výši dle pracovní smlouvy a osobního ohodnocení a tyto řádně zohlednit. Žalobkyně uvedené dokumenty řádně doložila, nebyl jí však vypočten žádný vyměřovací základ za toto období, což je v rozporu s principy právního státu a ústavního práva na přiměřené hmotné zabezpečení ve stáří, zakotvené v čl. 1 odst. 1 Ústavy ČR a čl. 30 odst. 1 Listiny základních práv a svobod. Nebyla pak zohledněna ani zásada zásluhovosti, která se měla promítnout do procentní výměry výpočtu starobního důchodu žalobkyně, neboť ze všech smluv plyne, že po celý život pracovala a je nepřipustné, aby jí tato skutečnost nebyla zohledněna při stanovení výše jejího důchodu.

- Započtena nebyla žalobkyni ani doba pojištění včetně vyměřovacího základu za období 1. 7. 1995 – 8. 6. 1997, kdy byla žalobkyně zaměstnána u organizace „X“, což žalobkyně doložila pracovní smlouvou, den nástupu do zaměstnání je stanoven 6. 4. 1995, pracovní poměr skončil 28. 2. 1997. Měsíční mzda byla stanovena dle počtu odpracovaných hodin, za jednu odpracovanou hodinu příslušela mzda 27,- Kč a pracovní doba byla pevně stanovena od 9,00 do 13,00 hodin, v sobotu pak od 9,00 do 12,00 hodin v sudý týden a v lichý týden od 13,00 do 18,00 hodin. Žalovaná tak měla určit vyměřovací základ i z těchto údajů pro dané období.
- Žalobkyně předložila pracovní smlouvu se zaměstnavatelem X, její nástup do tohoto zaměstnání byl ku dni 2. 2. 1998, pracovní poměr byl sjednán na dobu určitou do 30. 6. 1998, žalobkyně však uzavřela s tímto zaměstnavatelem novou pracovní smlouvu s nástupem do zaměstnání od 9. 6. 1997, a to již na dobu neurčitou. Do vyměřovacího základu je však započítáno pouze období od 2. 2. 1998 do 31. 3. 1998 a od 4. 5. 1998 do 31. 8. 1999. Mezidobí je označeno jako náhradní doba pojištění a není započteno.
- Žalovaná nepřihlédla ani k tomu, že žalobkyně vykonávala i po splnění všech podmínek pro přiznání starobního důchodu výdělečnou činnost u zaměstnavatele Sdružení ozdravoven a léčeben okresu Trutnov, se sídlem Trutnov, Procházkova 818, a to až do 31. 3. 2014. Nepobírala přitom starobní ani invalidní důchod, čímž splnila podmínky pro zvýšení důchodu.

Z výše uvedených skutečností pak žalobkyně dovozuje, že žalovaná měla při určení vyměřovacího základu za období, kdy neměla k dispozici hrubé výděly žalobkyně, přihlídnout k doloženým pracovním smlouvám a ke skutečnosti, že od února r. 1991 je stanovena minimální mzda (v té době ve výši 2.000,- Kč za měsíc, resp. 10,80 Kč na hodinu), v r. 2006 pak bylo vydáno nařízení vlády č. 567/2006 Sb., upravující minimální mzdu k provedení nového zákoníku práce, který byl přijat jako harmonizující předpis při vstupu do EU. Od 1. 1. 2007 tak byla stanovena minimální mzda pro týdenní pracovní dobu 40 hodin ve výši 8.000,- Kč za měsíc, nebo 48,10 Kč za hodinu. Takovou výši pak měla dalších 5 let. Je tedy patrné, že i když neměla žalovaná k dispozici hrubé výděly žalobkyně za předmětná období, mohla kalkulovat alespoň s částkou minimální mzdy, avšak neučinila tak. Žalobkyně v uvedených souvislostech odkazuje na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu v Brně čj. 4 Ads 28/2013 ze dne 11. 7. 2013 a navrhuje zrušení napadeného rozhodnutí a vrácení věci k dalšímu řízení.

Z písemného vyjádření žalované ze dne 19. 1. 2015 plyne, že po rekonstrukci evidenčního listu důchodového pojištění (dále jen ELDP) za dobu od 1. 6. 1985 do 31. 7. 1993 je patrné, že se nepodařilo zjistit výši hrubých výdělků žalobkyně za

uvedené období, proto žalovaná s odkazem na ust. § 16 odst. 4 písm. c) ZDP započítala dobu od 1. 1. 1986 do 31. 7. 1993 jako dobu vyloučenou. K období 1. 7. 1995 – 8. 6. 1997 pak žalovaná uvádí, že tato doba pojištění byla hodnocena dle ELDP vyhotoveného zaměstnavatelem, nacházejícím se v evidenci a přestože žalobkyni vyzvala k doložení chybějící doby pojištění, nebylo tak učiněno. Doba pojištění u organizace Noblessa – Hassmann Praha 6 byla hodnocena dle ELDP předloženého zaměstnavatelskou organizací, včetně namítané vyloučené doby. Všechny údaje, uvedené na ELDP, podle nichž byla hodnocena doba pojištění, jsou potvrzeny podpisem žalobkyně jak správné. Nedopatřením pak nebyl starobní důchod žalobkyně zvýšen za dobu dalšího zaměstnání po vzniku nároku na důchod, o zvýšení bude rozhodnuto po ukončení soudního řízení.

Žalobkyně na vyjádření žalované reagovala přípisem ze dne 23. 2. 2015, v němž uvedla, že k namítaným podpisům jako laik nemusí nutně údajům na listině rozumět, nelze tak presumovat z uváděného podpisu úplnost a správnost údajů. Dále pak není patrné, proč žalovaná hodnotila mezidobí dob pojištění u zaměstnavatele Noblessa – Hassmann Praha 6 jako dobu vyloučenou, opět poukazuje na stanovené minimální mzdy od r. 1991 a rozhodnutí NSS, výše citované, s tím, že je prakticky bita za nepořádky v evidenci dob svého zaměstnání, které nezavinila. Nevyloučení sporných dob pokládá žalobkyně za souladné s judikátem NSS a korespondující s jejím aktivním pracovním životem, i se spravedlivým vypořádáním v rámci systému důchodového pojištění.

Při **jednání soudu dne 23. 11. 2015** připomněla zástupkyně žalobkyně povinnost zaměstnavatelů předávat ELDP žalované, žalobkyně žádnou svoji povinnost neporušila a v současné době jí je vyměřena částka starobního důchodu 4.329,- Kč, která se jeví jako naprosto nedostatečná i pro nejzákladnější potřeby občana. Mnohem větší dávky mívají lidé, kteří nepracují, od r. 1991 je konečně státem uzákoněna minimální mzda, je proto možné výdělek žalobkyně vykázat v této minimální částce. Počátek chybějící doby pojištění spadá do r. 1985, kdy minulý režim předpokládal pracovní povinnost s případnými sankcemi za nenaplnění. Občanovi ČR zabezpečuje přiměřené hmotné zabezpečení i Ústava či Listina základních práv a svobod. Pověřená pracovnice žalované připomněla povinnost OSSZ nahradit povinnost zaměstnavatele v případě rekonstrukce ELDP, těží přitom z dokladů občana a archiválií, uložených zaměstnavatelem, případně v komerčních spisovných. Doba u prvního zaměstnavatele končí r. 1993, do r. 1995 hodnotila právní úprava dobu pojištění jako dobu trvání zaměstnání. U žalobkyně bylo zjištěno a v ELDP vyznačeno, že tato doba skutečně trvala, na ELDP od r. 1986 do r. 1993 je uznána. Od 1. 1. 1986 pak je potřebné znát a vykázat u pojištěnce vyměřovací základy a zákon prakticky jinou variantu nezná. Hrubé výděly do 1. 1. 1996 podléhaly dani z příjmů, příjem musel být zúčtován. Žalovaná může v těchto případech vycházet z určitých dokladů, těmi je mzdový list či výplatní páska. Takový příjem tedy musel projít účetnictvím zaměstnavatele. Tyto doklady však v případě žalobkyně nebyly k dispozici, žalované proto nezbývalo, než aplikovat ust. § 16 odst. 4 ZDP a na uvedenou dobu hledět jako na dobu vyloučenou. K možnosti využití namítaného využití minimální mzdy, v případě žalobkyně tato pracovala do března 1990 a poté byla do r. 1993 na mateřské dovolené. Fiktivní výdělek pro tuto potřebu nelze vůbec stanovit, zákon toto neumožňuje. Pro období let 1995 – 1997 pak již ZDP od 1. 1. 1996 hodnotí dobu pojištění jako dobu trvání pracovního poměru a znamená prakticky určité zpřísnění právní úpravy, u žalobkyně není pro toto období

prokázáno skončení pracovního poměru, zákon prakticky pracuje s každým kalendářním měsícem a předpokládá v této souvislosti splnění alespoň jedné ze tří podmínek:

- alespoň jeden den výkonu výdělečné činnosti v tomto období,
- zúčtování případného příjmu,
- alespoň jeden den trvání omluvného důvodu

K tomuto období pak evidenční list uvádí jako počátek pracovního poměru 1. 5. 1995, s tím, že dokument je i podepsán žalobkyní, existují tak odlišnosti i co do počátku tohoto pracovního poměru. U zaměstnavatele Noblessa Pavla Hassmanna je v r. 1998 jako vyloučená doba období od 1. 4. do 3. 5. uvedeno v ELDP, jednalo se tedy zřejmě o dobu výplaty nemocenských dávek. Zástupkyně žalobkyně pak odkázala na již citované rozhodnutí NSS sp. zn. 4 Ads 28/2013, jasně řešící problém alespoň minimálního příjmu, žalobkyně poskytla doklady, staré 30 let, je obdivuhodné, že je měla vůbec k dispozici, od zaměstnavatelů zcela chyběly. K druhému období je navrhována svědecká výpověď paní K., kterou by bylo nutno vyhledat, je k dispozici její rodné číslo na pracovní smlouvě. Soud provedl důkaz listinami, zaslanými s žalobou, o nichž bude hovořeno později.

K jednání soudu dne 15. 2. 2016 byla svědkyně předvolána, ve své výpovědi sdělila, že žalobkyni poznala, i když již uběhla velmi dlouhá doba, tato u ní skutečně pracovala. K soudem předložené pracovní smlouvě pak sdělila, že základní údaje na první straně jsou psány její rukou, údaj o skončení pracovního poměru není psán její rukou, k tomu žalobkyně uvedla, že tento údaj si na listinu napsala sama. Po konstatování ELDP z 29. 7. 1995, potvrzujícího dobu pojištění u firmy svědkyně od 1. 5. 1995 do 30. 6. 1995, tedy 61 dnů s výdělkem 5.994,- Kč svědkyně uvedla, že měla ve firmě účetní, která po předání pracovní smlouvy vyřizovala všechny formality. Jak se účetní jmenovala, to si svědkyně však již nepamatuje, je ovšem možné, že má na chalupě ještě nějaké dokumenty a nabízí možnost tyto soudu zaslat. Ve firmě působily postupně dvě nebo tři prodavačky a svědkyně není schopna uvést, zda žalobkyně působila ve firmě po celou dobu, uvedenou v pracovní smlouvě. S výplatou uvedené částky nebyl problém, takový si nepamatuje. Myslí si, že žalobkyně u ní pracovala spíše v rozsahu měsíců než roků, firmu prodala, není si ani jista, zda žalobkyně byla poslední prodavačkou, či zda po ní přišla ještě další. Před prodejem firmy již v prodejně pracovala sama svědkyně. Pokud si vzpomíná, zkušební dobu prodavačkám nedávala. Žalobkyně pak uvádí, že je přesvědčena, že u paní svědkyně pracovala déle, co bylo podkladem pro zápis na smlouvě, však již neví. Svědkyně dále uvedla, že po určitou dobu měla paralelně prodejnu ve Vršovcích v Praze, a to o rozměru 21m², v této se střídala s prodavačkou, proto ve smlouvě uvedeny sudé a liché týdny, dále pak měla ještě firmu na Kladně, kde zaměstnávala několik zaměstnanců, tam ovšem obstarával firmu společník. Účetní vyhotovovala všechny mzdové podklady, i evidenční listy, svědkyně pak tyto předávala OSSZ v Praze – V Korytech. Žalobkyně dále vypověděla, že u firmy NOBLESSA pracovala 5 měsíců v prodejně Černokostelecká, Praha 10, ta však byla vykradena a posléze již pracovala v nové prodejně na Václavském náměstí. Od 4. 5. 1998 do 31. 8. 1999 byla žalobkyně zaměstnána u firmy Helder s.r.o.

Žalobkyně následně soudu zaslala přehled svých zaměstnání, z něhož vyplývají její doby pojištění, které jsou žalovanou řádně započteny, o svém pracovním poměru u firmy svědkyně Kovaříkové zde žalobkyně uvedla, že zde pracovala od 6. 4. 1995 –

28. 2. 1997, u firmy Noblesa Hassmann pak v období 9. 6. 1997 – 3. 5. 1999. K tomu připojila zápočtový list, zpracovaný 31. 3. 1998 zaměstnavatelem Noblesa-Hassmann, potvrzující dobu zaměstnání od 2. 2. 1998 do 31. 3. 1998, kde se pod bodem II. – Údaje pro zápočet předchozích období pracovní neschopnosti uvádí rukou psaný údaj od 8. 7. 97 do 15. 7. 97 – 8 dní, na dalším řádku je málo čitelný údaj o dalších dnech z listopadu 97 a dále je evidentně jiným psacím prostředkem, výraznějším, zapsán údaj o PN ve dnech 1. 4. 98 do 13. 5. 98 – 43 dní. Další listina Okresní pojišťovny VZP: 1900 Praha-Hl. město z 31. 10. 2001 je nazvána „Seznam zaměstnanců pro kontrolu zaměstnavatele“ a obsahuje údaj u jména žalobkyně – 9. 6. 1997 – 31. 10. 1997 a 2. 2. 1998 – 31. 3. 1998. Zástupce žalobkyně soudu zaslal podání ze dne 31. 3. 2016, v němž upozorňuje, že do vyměřovacího základu žalobkyně není započteno období 1. 11. 1997 – 1. 2. 1998, přestože žalobkyně předložila pracovní smlouvu, uzavřenou se zaměstnavatelem NOBLESA Hassmann Pavel, z níž plyne, že pracovní poměr byl sjednán na dobu neurčitou od 9. 6. 1997. Pracovní poměr skončil ke dni 31. 3. 1998, i přesto je však žalobkyni do vyměřovacího základu započteno pouze období 9. 6. 1997 – 31. 10. 1998 a 2. 2. 1998 – 31. 3. 1998. Předložená pracovní smlouva z 2. 2. 1998 byla dle vzpomínky žalobkyně uzavřena na popud zaměstnavatele, důvod již žalobkyně neví, uzavření další pracovní smlouvy pak vysvětluje tím, že nejdříve pracovala v prodejně Černokostelecká, která byla vykradena a posléze v nové prodejně na Václavském náměstí. Od 4. 5. 1998 byla žalobkyně do 31. 8. 1999 zaměstnána u společnosti Helder, Praha 5, toto bylo zahrnuto řádně do jejího vyměřovacího základu. K přípisu je přiložena fotokopie listiny tohoto zaměstnavatele ze dne 1. 9. 1999, jedná se o potvrzení, kdy zaměstnavatel uvádí, že na základě ukončení pracovní činnosti žalobkyně pracovala ve společnosti na základě uzavřené dohody o pracovní činnosti v době od 4. 5. 1998 do 31. 8. 1999, nemocenské dávky pobírala v době od 4. 6. 1999 do 20. 6. 1999 – 17 kalendářních dnů a dále od 10. 8. 1999 do 31. 8. 1999 – 22 kalendářních dnů. K přípisu dále přiložena fotokopie Dohody o pracovní činnosti, uzavřená mezi cit. zaměstnavatelem a žalobkyní dne 4. 5. 1998, a dále dohoda o její změně ze dne 1. 6. 1998 s tím, že došlo ku změně ze mzdy ve výši 40,- Kč/hod. na 42,- Kč/hod. od 1. 6. 1998.

Při **jednání soudu dne 30. 5. 2016** soud provedl důkaz výše citovanými zaslanými listinami žalobkyně a dále listinami, které soudu poskytla výše uvedená svědkyně. Jedná se o Potvrzení o zaměstnání vypracované firmou svědkyně pro Pražskou správu sociálního zabezpečení V Korytách 16, Praha 10, potvrzující dobu zaměstnání žalobkyně v této firmě od 1. 5. 1995 do 30. 6. 1995, kopie ELDP ze dne 3. 6. 95 s vyznačením doby zaměstnání 1. 5. 1995 – 30. 6. 1995, OPIS Potvrzení při změně zaměstnání s hlavičkou Pragocar státní podnik Praha 2, Legerova 52, kde je uvedeno, že žalobkyně zde byla zaměstnána od 1. 6. 1985 do 31. 7. 1993, dále 2 listiny – Přihláška nároku na přídavky na děti – z nichž jeden blíže nedatován a druhý s datem 2. 2. 1994 – PND proplaceny do 31. 3. 1994 a dále PND proplaceny do 31. 12. 1994 – manželovi žalobkyně panu J. M.. Přiloženy jsou i dva formuláře žádosti o státní vyrovnávací příspěvek, bez uvedení data, na děti M. J. a L. Z. Zástupkyně žalobkyně po provedeném řízení spatřuje nesprávnost žalobou napadeného rozhodnutí, žalobkyně má ústavní právo přiměřeného zabezpečení ve stáří, ač celý život poctivě pracovala, žalovaná řádně nezhodnotila a neprovedla základní zásadu zásluhovosti a nepostupovala v tomto směru ani podle dosavadní judikatury NSS. Doby, která byla hodnocena jako vyloučená, měla žalovaná a též mohla započíst jako dobu pojištění alespoň s minimálním dokázaným výdělkem. Žalobkyně

předložila některé doklady, i 30 let staré a za nepořádky, vzniklé v evidenci žalované, nemůže, je potřebné vidět, že její starobní důchod nepokrývá ani nejnižší základní náklady života a spotřeby. Navrhuje zrušení napadeného rozhodnutí a vrácení věci k dalšímu řízení. Na náhradu nákladů řízení účtuje náklady právního zastoupení své věci, spočívající v 8 a půl úkonech právní služby po 1.000,- Kč, 9 paušálních poplatcích po 300,- Kč, to vše včetně DPH, jehož je zástupce plátcem. Pověřená pracovnice žalované pak uvedla, že období pracovního poměru žalobkyně u firmy Pragocar bylo zohledněno jako vyloučená doba pojištění z důvodu nedoložení zúčtovaných příjmů žalobkyně, u dalšího pracovního poměru – firma p. Kovaříkové – byly prokázány pouze dva měsíce doby pojištění, které byly započteny. U firmy Noblessa opět nedošlo k prokázání jiných dob pojištění, než těch, které byly řádně započteny. Protože v řízení o námitkách nedošlo k zohlednění a započtení doby výdělečné činnosti po vzniku nároku na důchod, ponechává žalovaná rozhodnutí na úvaze soudu. Náhradu nákladů řízení nežádá.

Soud přezkoumal napadené výroky rozhodnutí v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní – s.ř.s.), ve svém rozhodnutí soud vyšel ze skutkového a právního stavu výše zjištěného (§ 77 odst. 2 s.ř.s.). Po provedeném řízení, projednání věci i provedeném dokazování, jak uvedeno shora, po pečlivém přezkoumání věci pak dospěl soud k závěru, že napadené rozhodnutí žalované není v souladu se zákonem o důchodovém pojištění a v souladu s ust. § 78 odst. 1 s.ř.s. zrušil žalované rozhodnutí o námitkách ze dne 10. 10. 2014, současně pak i rozhodnutí, které mu předcházelo, a to ze dne 21. 5. 2014 (§ 78 odst. 3 s.ř.s.), neboť o nároku na starobní důchod žalobkyně je potřebné rozhodnout znovu.

Důvodem, pro který krajský soud přistoupil ke zrušení napadeného rozhodnutí, je pak pouze skutečnost, kterou ani žalovaná nepopírá, naopak, sama ve svém vyjádření, a to jak písemném, tak při jednání soudu, uvedla, že o starobním důchodu žalobkyně je potřebné znovu rozhodnout, a to z důvodu nerealizace ust. **§ 34 odst. 2 ZDP** za dobu výkonu výdělečné činnosti po vzniku nároku žalobkyně na starobní důchod, u zaměstnavatele Sdružení ozdravoven a léčeben Trutnov, Procházkova 818, do 31. 3. 2014. Za toto období je potřebné zvýšit procentní výměru starobního důchodu žalobkyně za každých 90 kalendářních dnů této výdělečné činnosti po vzniku nároku na starobní důchod o 1,5 % výpočtového základu –

- „výše procentní výměry starobního důchodu stanovená podle odstavce 1 se zvyšuje pojištěnci, který splnil podmínky nároku na starobní důchod podle § 29 odst. 1 nebo 3 a po vzniku nároku na tento důchod vykonával výdělečnou činnost a nepobíral přitom starobní důchod ani invalidní důchod pro invaliditu třetího stupně, za každých 90 kalendářních dnů této výdělečné činnosti o 1,5 % výpočtového základu. Doba kratší než 90 kalendářních dnů, která nebyla zhodnocena podle předchozí věty jako doba pojištění, se přičte k době pojištění získané do vzniku nároku na starobní důchod, pokud se tak získá celý rok doby pojištění, a to v rozsahu potřebném pro toto přičtení;“

Zde pak soud konstatuje, že žalobkyně k tomuto zaměstnání soudu předložila spolu s žalobou fotokopii zápočtového listu cit. organizace, potvrzující dobu zaměstnání žalobkyně od 10. 8. 2009 – 31. 3. 2014, dále listinu, nazvanou „Rozvázání pracovního poměru“ ze dne 16. 7. 2014, z níž plyne, že pracovní poměr skončil dnem 31. 3. 2014 dohodou účastníků, a konečně „Platový výměr – od 1. 1. 2011 do 30. 4. 2011“ ze dne 1. 1. 2011, z něhož plyne základní plat ve výši 15.000 Kč, osobní příplatek 1.100 Kč a zvláštní příplatek 600 Kč. Protože

žalovaná neprovedla zvýšení starobního důchodu z důvodu, upraveného ust. § 34 odst. 2 ZDP, krajský soud rozhodnutí žalované zrušil a věc jí vrací k novému rozhodnutí, při jehož vydání žalovaná bude realizovat výše citované nedopatření a pochybení.

K dalším námitkám žalobkyně, jak uvedeny výše, soud konstatuje následující argumentaci:

- **K námitce o nezapočtení doby pojištění u firmy KOVO, Kovaříková Michaela v rozsahu 1. 7. 1995 – 8. 6. 1997** soud zdůrazňuje, že v této věci provedl dokazování navrženým výsledkem zaměstnavatelky, svědkyně paní M. K., jak uvedeno výše. Z její výpovědi vyplynulo, že žalobkyni poznává, pracovala v její firmě, nicméně si již nepamatuje, o jak dlouhé období se jednalo. Nemohla tedy svojí výpovědí námitky žalobkyně potvrdit, nicméně posléze soudu zaslala listiny (jak uvedeny výše), které prokazují dobu zaměstnání žalobkyně v rozsahu období 1. 5. 1995 – 30. 6. 1995, tedy celkem 61 dní pojištění, které ovšem byly žalobkyni žalovanou řádně započteny – viz OLDP ze dne 7. 10. 2014, jako doba pojištění. Žalobkyně k tomuto období soudu předložila fotokopii Pracovní smlouvy, uzavřené mezi svědkyní a žalobkyní dne 31. března 1995, kde je ručně vyplněn den nástupu do zaměstnání dnem 6. 4. 1995, smlouva je sjednána na dobu neurčitou, poslední strana předloženého dokumentu pak nese datum 31. 3. 1995, je nazvána „Dodatek k pracovní smlouvě“ a dole je ručně zápis: P.S. Pracovní poměr ukončen 28. 2. 1997, bez podpisu či razítka firmy. K tvrzení o době zaměstnání v uvedené firmě v dalším období prakticky dvou roků je však takový dokument zcela nedostačující a nic neprokazující, soud tedy na tuto žalobní námitku o nutnosti dalšího zápočtu doby pojištění nemohl přistoupit.
- **K námitce žalobkyně o nesprávném zhodnocení doby jejího zaměstnání u organizace DP hl. m. Prahy, Pragocar, k.ú.o., Praha 2, Lidových milicí 52, v období, hodnoceném žalovanou jako doba vyloučená – 1. 1. 1986 - 31. 7. 1993** (r. 1985 je zohledněn jako doba pojištění) soud konstatuje, že žalobkyně namítala, že s ohledem na jí předložené doklady (Pracovní smlouva ze dne 31. 5. 1985 pro výkon funkce vedoucí skladu; Výjimka ředitele podniku při zařazení TH pracovníků po zavedení RPMS z 1. 6. 1985, včetně popisu pracovní funkce; Dodatek k pracovní smlouvě – úprava základního platu z 4. 5. 1987, stanovící plat s účinností od 1. 5. 1987 ve výši 2.250,- Kč; Přeložení-změna funkce z 15. 4. 1987 – od 1. 5. 1987 jako samostatný referent VZN; Platový výměr z 1. 6. 1985 na základní plat 1.850,- Kč měsíčně; Zápočtový list z 26. 7. 1993 pro dobu zaměstnání u organizace od 1. 6. 1985 do 31. 7. 1993; Přiznání osobního ohodnocení THP ze dne 14. 3. 1986 ve výši 210,- Kč měsíčně od 1. 4. 1986), je možné vycházet z toho, že měla v daném období nejméně příjmy, vycházející z pracovní smlouvy a osobního ohodnocení a tyto řádně zohlednit, nehledě na to, že od r. 1991 je možné je případně vykázat alespoň ve výši minimální uzákoněné mzdy. Žalobkyně přitom namítala řešení obdobného problému Nejvyšším správním soudem v Brně rozhodnutím ze dne 11. 7. 2013, čj. 4 Ads 28/2013. K uvedené argumentaci pak žalovaná namítala, že pro citované období zákonná právní úprava pro zápočet doby pojištění předpokládala znalost hrubých výdělků pojištěnce, podléhajících dani z příjmů a jejich zúčtování, tedy, existenci mzdového listu, výplatní pásky. Krajský soud pak konstatuje, že v případě, projednávaném NSS, jak uváděn žalobkyní, řešil soud případ, ve kterém byly k dispozici za část sporné doby

mzdové listy žalobkyně, dále byly k dispozici výpovědi spolupracovníků, výše mateřské dovolené, vypočtené z průměrného čistého výdělku, dosaženého v posledním kalendářním roce a soud pak přistoupil k možnému stanovení alespoň minimální výše jejích vyměřovacích základů za zbylé období, doložené ovšem svědecky. Toto není případ žalobkyně. V jejím případě (výše cit. období) není k dispozici žádný údaj o zúčtovaných hrubých výdělcích, není k dispozici ani žádný jiný obdobný či pomocný údaj, tedy, že v průběhu tohoto období jí byly dle výše uvedených a předložených listin skutečně mzdové nároky vyplaceny, za jaká období a v jaké výši. Možné provedení dalších důkazů pak k prokázání těchto skutečností žalobkyně nenabídla. Krajský soud je proto přesvědčen, že aplikace, naznačená NSS v žalobkyní citovaném rozhodnutí není v jejím případě možná. Vykázání uvedeného období jako doby vyloučené, v souladu s ust. § 16 odst. 4 ZDP – „vyloučenými dobami jsou před 1. lednem 1996 doby, které se podle předpisů platných před tímto dnem vylučovaly při zjišťování hrubých výdělků pro účely výpočtu průměrného měsíčního výdělku, a doby, uvedené v písmenu j); přitom doby studia do dosažení věku 18 let jsou vyloučenými dobami pouze v rozsahu, v jakém se považují za náhradní dobu pojištění. Vyloučenými dobami jsou po 31. prosinci 1995, pokud se nekryjí s dobou účasti na pojištění osob uvedených v § 5 odst. 1 písm. e), dobou pojištění, v níž měl pojištěnec příjmy, které se zahrnují do vyměřovacího základu, dobou pojištění podle § 11 odst. 1 písm. b), nebo dobou, za kterou náležely náhrady uvedené v odst. 3, větě čtvrté, doby.....“ soud v daném případě tedy nemohl považovat za pochybení žalované, neboť s ohledem na absolutní nedostatek potřebných podkladů nemohla v případě žalobkyně pro období 1. 1. 1986 – 31. 7. 1993 postupovat jinak.

- **K námitce žalobkyně o nesprávném hodnocení doby pojištění u zaměstnavatele NOBLESA Hassmann Pavel** soud konstatuje, že žalobkyně soudu předložila k tomuto problému Pracovní smlouvu, opatřenou razítkem zaměstnavatele a opatřenou nečitelným podpisem oprávněné osoby a podpisem žalobkyně, ze dne 2. 2. 1998, uzavřenou na dobu určitou do 30. 6. 1998 s nástupem do práce dne 2. 2. 1998 a s dohodnutou mzdou ve výši 2.500,- Kč, a dále Pracovní smlouvu ze dne 9. 6. 1997 (podpisy obdobně jako výše), uzavřenou na dobu neurčitou, s nástupem do práce dne 9. 6. 1997 a s dohodnutou mzdou ve výši 3.000,- Kč. Na obou dokumentech je pak jako místo výkonu práce uvedena Praha. Z ELDP, přítomného v dávkovém spise žalované, soud dále konstatuje, že je zde s razítkem přijetí tohoto dokladu Pražskou správou sociálního zabezpečení Prahy 6, Pod Marjánkou 41, přítomen zápis vykázané doby pojištění žalobkyně u cit. zaměstnavatele od 9. 6. 1997 do 31. 10. 1997, tedy celkem 145 dní pojištění, s výdělkem 13.217 Kč. Další fotokopie ELDP, přijatého PSSZ Praha 6 dne 21. 9. 1998 obsahuje potvrzení doby zaměstnání žalobkyně u tohoto zaměstnavatele od 2. 2. 1998 do 31. 3. 1998. Soud po zhodnocení těchto listin dospěl k závěru, že žalovaná nepochybila, když započítala doby pojištění žalobkyně dle zdokladovaných skutečností na cit. ELDP, neboť kromě fotokopií pracovních smluv, předložených soudu, neměla k dispozici jiné dokumenty, z nichž by mohla provést jiný zápočet. Ani soud pak neměl, s ohledem na absenci jakýchkoliv jiných podkladů, důvod pro vyslovení nezákonnosti postupu žalované, neboť vysvětlení žalobkyně, že nejdříve pracovala v jedné provozovně a po jejím vykradení v druhé a smlouva byla uzavřena z podnětu zaměstnavatele je,

s ohledem na absenci jiných podkladů, pro učinění jiného závěru velmi vágní a nepostačující.

Konečně pak krajský soud přisvědčuje námitce žalobkyně, že princip zásluhovosti, vyjádřený s ohledem na rozsah výkonu zaměstnání pojištěnců v ústavních dokumentech skutečně předpokládá pobírání odpovídající dávky, zabezpečující jejich stáří, nicméně nelze přehlédnout, že žalovaná přitom při jejím výpočtu musí respektovat jednotlivá ustanovení ZDP, případně pak vycházet z judikatury soudů. V případě žalobkyně však citovaná judikatura nemohla být využita, a to z důvodů, výše uvedených.

Krajský soud proto po přezkoumání věci dospěl k závěru, že v případě žalobkyně existuje důvod pro zrušení rozhodnutí žalované, nicméně pouze jeden, výše řádně odůvodněný. V dalších námitkách nebyla žalobkyně úspěšná. Soud proto postupoval v souladu s ust. § 78 odst. 1 s.ř.s., napadené rozhodnutí zrušil pro nezákonnost a z téhož důvodu zrušil i rozhodnutí předcházející. S odkazem na odst. 4 cit. ustanovení pak vrací žalované věc k dalšímu řízení, v němž žalovaná vezme v úvahu právní závěry soudu a vydá nové rozhodnutí, které by mělo respektovat výsledky soudního řízení.

Žalované bylo uloženo zaplatit žalobkyni náhradu nákladů, účelně vynaložených na hájení svých práv, a to náklady jejího právního zastoupení, spočívající v 8 a půl úkonech právních služeb (převzetí a příprava zastoupení, sepis žaloby, sepis vyjádření k výzvě soudu dne 21. 12. 2015, vyjádření k výzvě soudu z 23. 2. 2016 a dne 31. 3. 2016 a dále účast při jednáních soudu dne 23. 11. 2015, 15. 2. 2016, 30. 5. 2016 a dne 3. 6. 2016 – vyhlášení rozhodnutí), to vše po 1.000,- Kč dle § 9 odst. 2, ve spojení s § 7 bod 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb., poslední pak ve spojení s § 11, odst. 2 písm. f) ve výši 500,- Kč. Dle § 13 téže vyhlášky pak byl účtován paušální poplatek ve výši 300,- Kč x 9. DPH, jehož je zástupce žalobkyně plátcem, činí částku 21 % z 11.200,- Kč, tedy 2.352,- Kč. Celkem činí odměna právního zastoupení žalobkyně **částku 13.552,- Kč**, kterou žalovaná zaplatí žalobkyni k rukám právního zástupce do 30ti dnů od právní moci rozsudku, v souladu s ust. § 60 odst. 1 s.ř.s.

Usnesením soudu bylo svědkyni přiznáno **svědecké ve výši 1.587,- Kč**, spočívající ve výši zdokladovaného průměrného hrubého hodinového výdělku ve výši 153,31 Kč, s pracovní dobou od 7,00 do 15,30 hodin, což činí částku 1.303,- Kč. Jízdné autobusem z Prahy do Hradce Králové plyne ze systému Idos v ceně 100,- Kč (2x 100,- Kč = 200,- Kč) a MHD v Praze činí 2x 24,- Kč a v Hradci Králové 2x 18,- Kč, celkem tedy částku 284,- Kč. Celkovou částku ve výši 1.587,- Kč tedy zaplatí žalovaná na účet soudu v souladu s ust. § 60 odst. 4 s.ř.s.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Hradci Králové dne 3. června 2016

JUDr. Jana Kábrtová v. r.
samosoudkyně